

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068909216/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

der hørte mere Letsindighed end Besindighed til at sende ud i Verden, da det udtalte den Tids Ideer om Frihed og Sædelighed med en paafaldende Uforbeholdenhed. Da disse Ideer imidlertid fandt Gjengklang hos et stort Parti, og Digtene desuden røbede et ikke ganske almindeligt Talent, gjorde den lille Bog megen Opsigt, blev ophøiet og nedreven langt over Fortjeneste; og da Justitsraaden som en Ræsende kom færende til Boghandleren, for, om muligt, at standse Udsalget, var den allerede næsten udsolgt.

En alvorlig Ordstrid opstod nu mellem Brødrene. Grossererens forsvarere Ferdinand, men Justitsraaden paastod, at hans Søn, som han tillagde Navn af «forloren» og «vanslægtet», havde ved denne Bog fordærvet sin hele Fremtid, at en fornuftig, høitstaaende Mand havde forsikket ham, at der var Spørgsmaal om at sætte Forfatteren under Justitiens Tiltale. Men den Skam, tilføiede Faderen, den vil jeg ikke opleve. Jeg har endnu to Børn foruden ham, jeg vil ikke, at de skal undgjelde for deres Broders Synder. Jeg har sagt ham det; jeg udbetaler ham hans mødrene Arv, den er ikke stor, men dog stor nok til at han kan reise bort og leve deraf i et Aars Tid; saa kan han søge sin Lykke i det forbandede Babylon, som han anseer for et Paradis, og prøve, hvor godt det er.

– Har jeg hørt Magen? Har du sagt det til ham? Og hvad svarede han?

– Han blev meget fornøiet, og sagde, han vilde reise jo før jo heller.

Som sagt, saa gjort. Ferdinand var snart reiseferdig, Grossererens forærede ham en anstændig Sum Penge, og forsynet med Recommendationsbreve og Creditiver, fuld af Haab og Reiselyst, tog han Afsked med sine Nærmeste; men Claudine var saa bedrøvet og han selv saa rørt ved at sige hende Farvel, at deres Afskedsscene bestyrkede Grossererens i hans Formodning om, at disse To elskede hinanden.

Efter denne Tid var det ogsaa kjendeligt, at en Sorg fortærede Claudines tilforn saa muntre Sind, og det var rørende at see den Selvbeherskelse, hvormed hun forgjæves anstrengte sig for at skjule sin sande Stemning. Lidt efter lidt syntes hendes Helbred at lide og hendes friske Skjønhed at tabe sig i en forbausende Grad. Hun søgte Eensomhed og tog kun med tydelig Ulyst Deel i Forlystelser og Selskaber, dem undtagen, som fandt Sted hjemme i Huset, og hvori hun

kunde haabe at træffe Nogen af Lusards Landsnænder og opsnappe en eller anden lille Efterretning fra ham. Fra Paris havde han sendt hende et lille Brev, men dette Brev, som var indsluttet i et til Grosscrenen, og, ligesom dette, indeholdt Taksigelser for den ham udviste Godhed, var skrevet med den Forsigtighed, som naturligvis var nødvendig ved et Brev, der blev sendt aabent og paa denne Maade. Ferdinand havde senere skrevet til sine Nærmeste, og i et Brev til Claudine sendt hende et fra Lusard, skrevet Aftenen før hans Afreise til Sambre- og Meuse-Armeen, hvorved han var bleven ansat. Disse Linier aandede den varmeste Kjærlighed og oplivede den længselfulde Pige for nogen Tid, men snart var hendes hensvindende Sjæls- og Legems-Tilstand atter øiensynlig. Hendes Onkel ærgrede sig meget over hende, og lod hende daglig høre, at hun var bleven et andet Menneske, at han ikke som tilforn havde enten Ære eller Glæde af hende, hvilket Altsammen ikke bidrog til hendes Opmuntring. Man havde kaldt en Læge, men Denne syntes usikker i at fætte hendes egenlige Sygdom, og da hun, som var uvant til Lægemedler, havde en stor Modbydelighed for disse, saa troede den gode Madame Valler det rettest under fire Øine at betroe Lægen, der var en Ven af Huset, at Claudines Sygdom laae i Sjælen, og ikke kunde helbredes med legemlige Midler. Lægen, ligesom alle Andre, Madame Valler undtagen, skrev denne aandelige Sygdom paa Ferdinands Regning, og dadlede ham for at have forladt en Pige, der ikke kunde leve uden ham.

Madame Valler bestræbte sig forgjæves for at adspredde Claudine, hun foresatte sig uophørlig at tale til hende om hendes Hjertes Anliggende, men kunde aldrig faae de Ord over sine Læber, som skulde indlede en saadan Samtale. Hun sagde ved sig selv: Hvorledes skal jeg lære den unge Pige at overvinde Lidenskabens Magt, jeg, som selv har bukket under for den? Ak! naar jeg seer paa hende, saa føler jeg for silde min Uret imod hende. Jeg burde ikke have forladt vort Landsted, da jeg var nødt til der at modtage den syge Gæst. Jeg burde have havt Opsyn med hans Pleie, og sendt den unge Pige til Byen, eller idetmindste beholdt hende under mine Øine. Valler ønskede egenlig, at jeg skulde blevet derude, men jeg turde ikke. Og hvorfor? Af Frygt for Dalunds Skinsyge. Ja jeg føler det, et saadant Forhold, der synes os saa undskyldeligt, saa menneskelig tilgiveligt, det griber paa saa mange uforudseete Maader ind i vort Liv og vor Van-